

Bylo léto, byly prázdniny...

Začíná nový školní rok. Na jeho začátku bych se chtěl podělit o několik vzpomínek z prázdnin.

Klokně

Vy nevíte, co jsou to Klokně? Je to zkomolenina z Clock-News (angl. Hodinové zprávy) a zároveň název věstníku, který byl každodenně vydáván na Celonárodním setkání mládeže v Táboře – Klokotech. Měl jsem radost, že jsem se mohl tohoto setkání alespoň krátce zúčastnit. 6000 mladých z celé republiky prožilo nezapomenutelný týden. Katecheze našich biskupů, bohatá nabídka přednášek, koncertů a dalších setkání. A jako vrchol každého dne společná mše svatá. Velkou část těchto setkání vysílala TV Noe.

Do ruky se mi dostaly již zmíněné Klokně. Po jejich přečtení jsem si řekl, že by to bylo zajímavé čtení i pro naše farníky, a tak jsem vybral několik článků. Posuďte sami. Článek „Každá sranda něco stojí“ berte jako poděkování těm, kteří si zakoupili Mozaiku pro Tábor, a tak na setkání přispěli (několik kartiček je ještě u novin).

Loreto

Je název známého poutního místa v Itálii. Pod kopulí chrámu jsou uchovány tři zdi, které tvořily součást domku Panny Marie v Nazaretu a do Itálie byly převezeny na konci 13. století. Nedaleko této mariánské svatyně se konalo počátkem září Národní setkání mládeže Itálie se Svatým otcem Benediktem XVI. Setkání se zúčastnili i mladí lidé z neokatechumenátních společenství celé Evropy. I tady

jsem mohl být a jsem za to velmi vděčný. Na pláni nedaleko Loreta se sešlo asi půl milionu mladých. Mladí Italové a další velmi pozorně naslouchali Svatému otci při sobotní vigílii i při nedělní eucharistii. V pondělí se na stejném místě setkala asi 100 000 mladých z neokatechumenátních společenství. Tisíc kněží přineslo na počátku sochu Panny Marie Loretské podobně jako ve Starém zákoně kněží nosili archu úmluvy. Na konci setkání Kiko (zakladatel Neokatechumenátu) pozval chlapce, kteří cítí volání ke kněžství na oltářní pódium, kde jim žehnali přítomní biskupové. Totéž pozvání bylo adresováno dívkám, které zaslechly volání k řeholnímu životu. Chlapců přišlo 2 000, dívek 1 500.

Děti a mládež

Kromě již zmíněných setkání mládeže se konal i tradiční Festival mladých v Medžugorji. Na všech těchto setkáních je povzbudivý nárůst účastníků. Nemusíme se tedy bát budoucnosti. Je třeba povzbuzovat a podporovat mladé a děti v našich farnostech. Začne příprava na biřmování, probíhá výuka náboženství, opět se setkává naše schola a ministranti. Děkuji všem, kteří se za mládež, děti, katechety a vedoucí modlí. Věřte, že to není zbytečné.

Na konci těchto prázdninových ohlednutí chci připojit ještě dobrou zprávu pro ty, kterým je líto, že prázdniny již skončily: za tři měsíce už budou vánoce!

o. Pavel

Medžugorje – místo „nereálně reálné“

Do Medžugorje jsem jela o těchto letních prázdninách. Byla to moje druhá návštěva tohoto místa a ani letos jsem nebyla přinejmenším zklamaná. Ano, nějaké ty organizační problémy se naskytlly, ale to k životu patří.

Toto místo mi dalo hodně, protože uvnitř sebe jsem byla jakoby „prázdná“. Okolní svět a lidé mě přes rok, dá se říct, odrazovali od víry. Byla jsem Bohu vzdálená. Cítila jsem samotu. Mnoho lidí jezdí do Medžugorje právě s tím, že uvidí nějaký „zázrak“, něco co se jen tak nevidí, ale já i přesto, že jsem letos nic takového neviděla jako minulý rok, jsem z tohoto místa odjížděla naplněná. Naplněná neustálou Boží přítomností. Po celý rok jsem byla v takové té stereotypní realitě, a když jsem přijížděla

do Medžugorje, připadalo mi, že vjíždím do úplně jiného světa, kde snad téměř všichni tu Boží přítomnost cítí.

A pak zase přijde okamžik, kdy se z této „nereálně“ reality vrátím do skutečné, kde jsem od Boha odrazována.

Ale každodenní růžence, překrásné mše a ještě hezčí adorace ve mně nechaly obrovskou, a já doufám že i doživotní stopu. Právě zde jsem pochopila, že život bez Boha je jako tělo bez duše. Moje víra se přes rok stala „holubičí“, která ode mne pomalu odlétá a vzdaluje se mi před očima, ale po této návštěvě se opět vrátila

a přetrvává u mě. A tomuto já říkám ten pravý zázrak.

Zuzana Stančíková

volné pokračování na straně 6

Manželská postel nebo ložnice rodičů?

Kam až můžeme v intimním počínání s partnerem zajít? Samozřejmě kamkoli! Ovšem je otázkou, zda kromě leckdy chvilkové rozkoše to přinese i něco pozitivního. Nakonec tomu často tak není. Nechci Vás zavalovat obvyklými citáty o stvoření člověka jako muže a ženy a šestém přikázání, z něhož je odvozené i samotné tak populární a příjemné slovo sex (sex – lat. šest). Sex je dnes skutečně všude, jen ne tam kde by měl být. Paradoxně je v české, erotikou prosycené společnosti často nejslaběji prožíván sex právě v manželství. Člověk si říká, že sex s partnerem, kterého už známe do posledního chloupku v nose a u něhož nás už vůbec nic nepřekvapí, asi nebude ničím víc než jakýmsi cvičením, které nás neuspokojí o moc více než třeba ranní rozčvička.

Tím nechci říct, že by manželský sex nemohl a neměl být tím nejkrásnějším, jaký člověk může zažít. Vždy záleží na konkrétním vztahu, na obou z páru. Muž i žena musí neustále usilovat o obohacování toho druhého, snažit se být originální, kreativní, nápaditý a přinášet druhému radost a občas tomu věnovat i svůj volný čas, který si střeží pro své závody na motorkách, rybaření, aerobik a podobně. I když jsou to samozřejmě skvělé a potřebné chvíle odpočinku od své drahé polovičky. Pokud je vztah dvou svobodných zralých osobností svázaný tím výjimečným poutem od Boha, je sex, který je čeká, úžasným zážitkem, který prostě mimo manželství nezažijí. Sex sám o sobě může být „mechanickou záležitostí“, ale kontext a rozměr manželství jako výlučného vztahu mu dává prožitek vyšší úrovně, nové intenzity. Kdo jsme nezažili, nepochopíme. Jde prostě o to, že se sexem mimo manželství se to, podle odborníků, nedá srovnat. Ne-

jen proto, že Bůh do manželství vstupuje, ale prostě proto, že mnoho nežádoucích vlivů v manželství prostě není nebo se dají jednoduše vyloučit. Manželé se nemusejí skrývat, strachovat, zda svého partnera uspokojí, a obávat se neúspěchu. V manželství může být sex mnohem otevřenějším tématem a vzájemně se naplňujícím aktem, a to doslova.

Je tu ještě další věc. První pohlavní styk je něčím unikátním a neopakovatelným. Když jej, zvláště žena, daruje nesprávně, je to chyba, kterou již nemůže napravit a která ji vnitřně poznamenává více než muž, i když si hloubku své jizvy na duši často plně neuvědomuje.

Ale kam až tedy před manželstvím zajít? Církev po nás nežádá vždy a všude dodržovat bezpečnou vzdálenost na délku paže. Připomíná jasnou hranici stanovenou Božím zákonem. Před touto první linií je jakási „zóna nikoho“, kde se pohybujeme prostě podle svého svědomí, pokud se o něj samozřejmě staráme.

Častá rada kněží zní: „Nechoďte blíže než „o krok“ před hranici svého svědomí.“ Koneckonců v rozvíjení intimity většinou není kam spěchat. Když zanedbáte tělesnou stránku vztahu, je tou která se nejsnáze dohání. Navíc když jste se někdy „dopracovali“ v předchozím vztahu, v tom dalším vám to spíše přijde jako jakýsi standard. Ke stejnému počínání dojdete vždy o něco dříve a lehčeji než předtím. A to, že třeba něco neumíte, partner rád omluví tím, že s tím prostě nemáte zkušenosti. Pokud ne, asi o žádnou velkou lásku nepůjde. Navíc některé věci se člověk učí docela rychle.

Takže pro ty, kteří se rozhodli počkat se sexem do (vlastní!) manželské postele: těšte se! Sice je to občas těžké vydržet (někdy hodně), ale osobně jsem přesvědčený, že to stojí za to!

z časopisu ClockNews

Z poznámek a zápisků otce Jaroslava

Svatý Václav, česká státnost a katolictví

V naší historii vznikly dvě ideje českého státu:

Středověká idea – vycházející z katolické víry, spojená s osobností zemského patrona sv. Václava.

Moderní idea – vytyčená Masarykem, opírající se o ideál humanitní demokratické republiky.

Kořeny svatováclavské ideje sahají až do XI. století, do dob přemyslovského knížectví. O vzestupu její síly svědčí slova svatováclavského chorálu „ty jsi dědic české země, rozpomeň se na své plémě“, který vznikl už v následujícím století. Nejskvělejší podobu jí dal Karel IV., když svatému Václavu zasvětil symbol české státnosti, korunovační klenoty. Kapli se světcovými ostatky učinil duchovním centrem státu. O českém státu se poté mluvilo jako o „zemích koruny svatováclavské“.

Vláda „Otce vlasti“, doba souladu ve vztazích církve a státu, se stala vrcholem kulturního, politického a hospodářského rozmachu českých zemí v jejich tisíciletých dějinách. Základem svatováclavské ideje je představa sv. Václava jako

trvalého vládce země. Panující kníže nebo král vystupuje pouze jako vykonavatel jeho vůle. Tím je vyjádřeno morální a metafyzické zakotvení státu. Velmi přesně to vyjadřuje historik Josef Pekař: „Tradice svatováclavská je v nejvlastnější podstatě své výrazem touhy po nadpřirozeném posvěcení, po nebeském autorizování, po zbožnění citu a vědomí národního. Ta snaha smířiti a spojití profánní a svaté, lidsky národní a božské měla a musela míti nemalou sílu mravněvýchovnou: nemohla dovolávati se pomocí sv. patrona národního, leč tam, kde modlitba její byla srovnatelná se zásadami práva a pravdy.“

Pro další vývoj mělo velký význam, že idea svatováclavská překročila hranice katolictví a nabyla rázu obecně křesťanského. Pekař dokládá, že ctitelem památky patrona země byl i Mistr Jan Hus. Svatováclavský chorál zpívali husitští bojovníci po vítězství u Ústí v r. 1426 a také účastníci zemského sněmu po zvolení kalíšnického krále Jiřího z Poděbrad r. 1458. U sochy sv. Václava se konala mše svatá před výbuchem Svatodušních bouří r. 1848 a u proslulého sousoší Myslbekova na Václavském náměstí vyslechly zástupy zprávu o vyhlášení československé samostatnosti 28. října 1918. I v době kdy se značná část národa víře odcizila, shromažďovaly se spontánně na tomto místě davy, a to jak

v dramatických okamžicích let 1968–9, tak při protikomunistických demonstracích na konci 80. let.

Novodobý stát, který naši otcové vyhlásili 28. října 1918, se utvářel za zcela jiných podmínek než stát středověký. Jeho základem byla pluralitní, do značné míry sekularizovaná společnost, prodchnutá ideami demokracie, liberalismu, nacionalismu a do určité míry i socialismu. Ideu tohoto státu vyložil T. G. Masaryk. Jeho pojetí mělo ale více podob. V prvních obdobích existence nového státu kladl důraz na projekt českobratrský, podložený humanismem a demokracií. Protože za jakéhosi protihráče v těchto snahách považoval Řím, zaznívaly z úst jeho i dalších představitelů mladého státu výroky ostře protikatolické.

Z historického hlediska spočívala chyba tohoto přístupu jak v tom, že zcela opomíjel ideu svatováclavskou, tak také v tom, že vyjadřoval postoj jen části občanů ČSR. Z českých dějin škrtať celé období předhusitské včetně doby karolínské, které náleží v našich národních dějinách místo zcela mimořádné, a stejně tak i kulturně velmi plodné období baroka. Z teoretického hlediska pak pokračující konfrontace s katolictvím odporovala modernímu pojetí liberálního, nábožensky tolerantního státu.

Masaryk si časem tyto rozpory uvědomil a novodobou ideu české státnosti protikatolického ostří do jisté míry zbavil. Přitom se ukázalo (především zásluhou Stanislava Sousedíka), že jeho koncepce vlastně nemá ke katolickému pojetí daleko.

I Masaryk byl – v duchu svého křesťanstvím inspirovaného humanismu – přesvědčen o tom, že stát musí mít zakotvení metafyzické a mravní. V projevu k desátému výročí vzniku ČSR protiřímskou rétoriku odsunul do pozadí a jako úkol vytyčil požadavek „vybudovat republiku demokratickou“, přičemž podstatu demokracie spojoval s životem v lásce a lidskosti. Odmítl názor, že stát je pouhý mechanismus. Vyzvedl myšlenku, že „stát je společenstvím občanů založeném na rozumných a morálních základech“ a že má hlubší smysl duchovní a mravní.

Oslavy svatováclavského milénia v r. 1929 vrátily svatováclavskou ideu do základu naší státnosti, nastolily mír mezi státem a církví a podpořily jejich spolupráci. Pluralitní, humanisticky orientovaná demokracie se osvědčila jako garant lidských práv a otevřela prostor i pro rozvoj činnosti křesťansky orientovaných politických stran. Lidová strana Jana Šrámka pak nejen odhodlaně vystupovala na obranu demokratického zřízení v době předmnichovské, ale výrazně se podílela i na domácím a zahraničním odboji za druhé světové války.

Odpor katolické církve a věřících proti totalitnímu režimu měl v oblasti politické také toto zaměření. Ve jménu ideje humanitního demokratického státu proběhla i revoluce v listopadu 1989. Václav Havel vyjádřil své ztotožnění s Masarykovou ideou státnosti slovy: „Závisí-li na něčem náš národní osud, pak především na tom, jak dostojíme svým úkolům lidským“. A když se pak v den presidentského slibu přišel poklonit svatováclavské koruně a v hlavní části jeho slavnostního nástupu do úřadu zaznělo Dvořá-

kovo Te Deum zakončené svatováclavským chorálem, vědomě potvrdil i návaznost ideje dnešního českého státu na ideu státu středověkého.

otec Jaroslav Kašpar

ZŠ Salvátor

Školní rok 2007–2008

jsme zahájili 3. září slavnostní mší svatou, kde jsme také přivítali i naše prvňáčky. Přejeme jim mnoho sil v učení a radostných zážitků! Víťame mezi námi i novou paní učitelku Mgr. Pavlu Drlíkovou a nového otce kaplana Petra Klimeše.

Vedení školy

Ředitelem zůstává ing. Hynek Milušek a zástupkyní ředitelky Mgr. Ludmila Cahová.

Jmenování pedagogů v tomto školním roce

Mgr. Karolína Kramolišová – třídní učitelka (dále jen TU) 1. ročníku (dále jen roč.), školní speciální pedagožka Mgr. Gabriela Vránová – TU 2. roč., metodička pro I. stupeň • Mgr. Jana Dobešová – TU 3. roč., referentka pro misie, školní zdravotnice • Mgr. Pavla Drlíková – TU 4. roč., školní logopedka • Mgr. Radomír Juříčka – TU 5. roč., metodik prevence kriminality, výchovný poradce • Ing. František Maliňák – TU 6. roč., správce počítačové sítě, metodik počítačových technologií • Mgr. Jana Trefilová – TU 7. roč., anglistka, metodička humanitární sekce • Jana Komoňová – TU 8. roč., metodička přírodovědné sekce • Mgr. Anežka Zgabajová – TU 9. roč., správkyňe školní knihovny • Mgr. Beáta Vodáková – koordinátorka environmentálního programu • Lenka Karolová – vedoucí vychovatelka školní družiny.

Hledáme učitele anglického jazyka

V případě zájmu, volejte prosím na telefonní číslo školy ZŠ Salvátor – 571 611 779.

Brýle pro Afriku

Brýle a pouzdra na brýle, které sbíráme do označené krabice umístěné na chodbě školy a na oční ambulanci ve zdejší nemocnici, jsou vyexpedovány do Středoafričké republiky. Doprava je uskutečňována lodní cestou z italského přístavu Janov, kam je tato humanitární pomoc posílána. Zde ji přebírají karmelitáni z Ligurské provincie a zajišťují její dodání až do hlavního města Bangui. Dále je distribuována přes místní Charitu a církevní zdravotní střediska. Z důvodu velké chudoby je to pro většinu obyvatel jediná možnost, jak brýle získat.

Pokud se Vám naskytne příležitost, prosíme, brýle dodejte, určitě dobře poslouží.

Sběr použitých poštovních známek

Ofrankované a odstřižené známky z pohledic nebo dopisů se vkládají rovněž do krabice na chodbě školy. Znamky

jsou prodány sběratelům a utržené finance slouží chudým lidem v misijních oblastech.

Prázdniny

28. září. – státní svátek.

25.–26. října – podzimní prázdniny.

Škola v přírodě

V týdnu od 17. do 21. září pojedou 5. a 6. ročník na školu v přírodě do Velkých Karovic pod vedením Mgr. R. Juříčky.

Dovolujeme si vás pozvat

V sobotu 22. září na Drakiádu, která se uskuteční na hřišti ve Velké Lhotě od 11 do 15 hodin. Špekáčky budou zajištěny. Dobrou náladu, draka a chleba vezměte s sebou!

Těšíme se na vaši účast.

Jana Dobešová

Ze setkání mládeže v Táboře z časopisu ClockNews

Už jste někdy viděli kousek ráje?

Já ano. Přesně teď a tady. Jeden citát, který mám ráda, říká, že jsou zde na zemi tři věci, které nám zůstaly z ráje – a to jsou hvězdy, květiny a oči dětí. A ani o jednu z těchto tří věcí tady v Táboře není nouze :-). Hvězdy vychází při večerním programu a doprovází nás na cestě do míst našeho ubytování, květiny jsou všude kolem nás – stačí se jen podívat. A kde jsem vzala oči dětí? To jsou přece oči každého z Vás :-). Tvoje oči. Ne, nemyslím si, že jsi malé dítě (tak stará zase nejsem), ale Tvé oči mají v sobě něco z krásy, čistoty, radosti a nadšení, které se většinou dají zahlédnout jen u dětí. A tak je pro mě setkání s každým z Vás setkáním s rájem. A přijde mi naprosto úžasné teď a tady uprostřed obyčejného města najít ráj. Ráj a s ním a v něm Toho, který nás má rád – našeho Pána. Vždyť přesně to dělá ráj rájem, že v něm přebývá Bůh. Bůh uprostřed nás. Bůh v srdci každého z Vás. Bůh, náš Pán, Ten který září z našich očí. Tak co, už máte pocit, že jste viděli kousek ráje? Jestli ne, tak se prostě jen podívejte do očí toho, kdo stojí vedle Vás nebo jde úplně náhodou proti Vám po ulici. Ještě nic nevidíte? Tak se zkuste usmát :-). No, a hned je to lepší.

Sestra M. Lenka Singerová, Schönstattské sestry Mariiny

Aleš Juchelka: Atmosféra byla úžasná!

Seděli jsme v poutním domě Ěmauzy na Klokotech na schodech. Ve vedlejší místnosti právě probíhal raut s Rebeccou St. James a já jsem obdivoval, že Aleš Juchelka, moderátor Koncertu pro Haiti, si na Vás, čtenáře časopisu ClockNews, udělal čas ...

Ahoj Aleši. Ač tě spousta lidí zná, mohl by ses nám krátce představit?

Ahoj, jmenuji se Aleš Juchelka a jsem dramaturgem České televize. To znamená, že mám na starosti několik pořadů, jako třeba Bludiště, Svět rekordů a kuriozit a jiné. Dále

jsem moderátorem Medúzy, no a samozřejmě moderuji křesťanský magazín Exit 316!

Sem do Tábora jsi přijel moderovat Koncert pro Haiti. Jak se ti líbila atmosféra tohoto koncertu? Překvapilo tě něco?

Atmosféra byla úžasná! Podobná atmosféra opravdu bývá jenom málokdy na koncertech podobného charakteru. Je důležité vidět, že tato skupina diváků participuje a má radost, když může pomoci svým bližním. Díky Bohu za všechny mladé křesťany, kteří dokáží jít za Pánem i v tomto benefičním koncertu.

Zajímalo by mě, co se ti honí hlavou, když stojíš na pódiu a před sebou máš zhruba 6 000 mladých lidí a říkáš jim, aby třeba udělali mexickou vlnu?

Zprvée, pobavit ty diváky, aby se nenudili. Zadruhé, protože šlo o přímý přenos, myslím na to, abych neudělal nějaký informační trapas. Je strašně důležité, aby člověk stál tam, kde má, aby se díval do té kamery, do které má, a aby měl prostě radost, kterou by mohl předávat obecenstvu!

Ty jsi poměrně známý moderátor. Jaká byla největší hvězda, jejíž vystoupení jsi moderoval?

Moderoval jsem spoustu různých koncertů za účasti hvězd českého i světového showbyznysu, ale jak už jsem říkal i na pódiu, Rebecca St. James je hvězdou, která je mému srdci nejbližší.

Když přijedeš na katolickou akci, je to přece jenom v něčem jiné?

Myslím si že ne. Je to prostě setkání všech mladých křesťanů, evangelíci jsou taky křesťané, věříme v jednoho stejného Ježíše, takže myslím že ne.

Měl bys jeden vzkaz pro čtenáře ClockNews a pro všechny mladé, kteří jsou v Táboře?

V každé situaci důvěřujte Pánu Bohu a jděte naplno životem za Ním, protože On je cesta.

Koncert lásky

Na benefičním Koncertu pro Haiti americká zpěvačka australského původu Rebecca St. James zpívala mnoho písní o lásce. O její lásce k Bohu, o lásce Boha k nám i o lásce mezi lidmi. Navázala tak na motto tohoto Celostátního setkání mládeže, které je: „Jako jsem já miloval vás, tak se vy milujte navzájem.“ (J 13, 34)

Zároveň podala svědectví o svém zaslíbení, že zůstane pannou až do svatby, a vyzvala přítomné mladé, aby se k této výzvě připojili. Také v ČR existuje podobná iniciativa s názvem Čistá láska, která shromažďuje svobodné chlapce i dívky od 15 let, kteří se snaží žít podle zásad formulovaných v 6. a 9. přikázání desatera, každý den se pomodlit Pod ochranu Tvou, rozvíjet ctnost čistoty i ostatní složky křesťanského života (modlitba, četba Písma svatého, život ze svátostí, atd.). Příslušníci této iniciativy nosí – podobně jako Rebecca – prostý stříbrný prstýnek, který dostávají při veřejném přijetí.

Každá sranda něco stojí ...

Líbí se vám v Táboře? Ano? Pokusím se v několika větách ukázat, že kromě práce spousty velkých i malých dobrovolníků, tahle „show“, a to opravdu nepovažují toto setkání za velkou církevní zábavní estrádu s mnoha hosty, ale jako setkání, kde se můžeme konkrétně učit tvořit společenství s Ním uprostřed, fakt není zadarmo.

Většina z vás platila jako poplatek za setkání něco mezi 700–900 Kč. Cena byla vytvořena tak, aby se i mladí z početnějších rodin mohli tohoto setkání zúčastnit. Přesto však tvoří příspěvek účastníků pouze zhruba polovinu toho, co po rozpočítání celkových nákladů na setkání – cca 8,7 milionů Kč – případně na jednoho účastníka. Když totiž 8,7 milionu Kč vydělíte 5 630 nahlášenými účastníky, vyjde Vám, že každý mladý tábořský poutník by musel zaplatit zhruba 1 550 Kč. Možná vám vyvstává v hlavě otázka, z jakých zdrojů je tedy setkání zapláceno? Na to a na další možná překvapivě zajímavé informace ohledně financování Celostátního setkání mládeže jsem se zeptal Majky Světníčkové, hlavní ekonomky tohoto setkání.

Z poplatků účastníků se vybraly cca 4 miliony Kč. Zbývající částku, zhruba 4,7 milionu Kč, bylo a částečně ještě je třeba uhradit z více zdrojů. Asi nejnámější aktivitou na podporu setkání je akce Mozaika pro Tábor. Do prodávání kartiček se můžeme zapojit i my. Jejich výtěžek jde přímo na pokrytí nákladů CSM. K dnešnímu dni se na Mozaice vybralo přesně 1 570 550 Kč. Také výtěžek z prodeje časopisu ClockNews bude věnován do této sbírky. Ovšem zbytek financování našeho setkání tvoří opravdové dary. Největší dar setkání mládeže poskytla Česká biskupská konference. Jakkoliv je pro vás i pro mě :-)) 600 000 Kč opravdu mnoho peněz, v celkové ceně setkání to je pouhá čtrnáctina! Nedá se zde vyjmenovat celé spektrum sponzorů a dárců. Jejich loga si koneckonců můžete prohlédnout na ploše nebo na stránkách setkání. Majka tvrdí, že je velmi mnoho lidí, kteří přispěli jednorázově 5 000, 2 000 nebo 1 000 Kč. Právě díky darům „zvenčí“ je možné setkání finančně utáhnout.

Nabízí se ještě jedna otázka. Proč setkání stojí tolik? Nebo spíše co všechno je obsaženo v oněch necelých 9 milionech? Nejvíce stojí jednoznačně stravování. Možná se bude zdát až neuvěřitelné, že na setkání projíme téměř 3,8 milionu Kč. To je takový pěkný základ, co se týče výdajů. Zbylých 5 milionů tvoří například noclehy (platí se 20Kč/noc na hlavu), pronájmy uzavřených prostor pro workshopy nebo třeba doprava na setkání (v dopravní skupince je 24 hodin denně v provozu několik aut). Také autobusy městské hromadné dopravy, které nás vesele svážejí na Klokoty a rozvázejí po okolí, nejsou zadarmo. Vaše celotýdenní „šalinkarty“ stojí přes 200 000 Kč! Pak nezapomeňte na louku za hřbitovem. Je nutno zmínit, že samotnou louku nám zapůjčilo město Tábor zcela zdarma! Avšak například velkoplošnou obrazovku (cca 300 000 Kč) nebo kompletní ozvučení (cca 700 000 Kč) skutečně zadarmo nemáme.

Tolik tedy jenom několik faktů které se týkají financování

Celostátního setkání mládeže. Napadá mě pořekadlo, že každá sranda něco stojí! Možná, že po přečtení těchto čísel, již nebudete brát za zcela samozřejmé, že se setkání v Táboře můžete účastnit.

Díky všem organizátorům, díky všem dárcům a hlavní dík patří Bohu.

Ze zasedání pastorační a ekonomické rady farnosti Valašské Meziříčí

Datum 17. září zasedala pastorační ekonomická rada farnosti Valašské Meziříčí.

Členové rady obdrželi kopii dopisu O. arcibiskupa Graubnera navazující na diecézní setkání pastoračních a ekonomických rad na podzim loňského roku. Dopis obsahuje výzvu k zaslání písemné zprávy z jednotlivých farností o tom, jak se jim daří naplňovat společné úkoly, které vyplynuly z nejčastěji se vyskytujících problémů v pastorační a duchovním životě. Několik členů rady se zavázalo, že do konce měsíce září zašlou své písemné příspěvky sekretáři rady a ten pak z nich společně s výborem rady zpracuje výslednou zprávu pro Otce arcibiskupa.

Členům rady byly předloženy výsledky hospodaření farnosti od 17. 4. do 17. 9. 2007. Komentář k jednotlivým položkám příjmů a výdajů ve sledovaném období 5 měsíců podala p. Masaříková. Poněvadž byly realizovány poměrně vysoké platby za režijní výdaje (elektrina, plyn), odeslány závazné sbírky a příspěvky diecézi, tvoří současné prostředky na hlavním účtu a v pokladně jen cca 30,5 tis. Kč. Na samostatném účtu stavby soc. zázemí se nachází ke sledovanému datu téměř 90 tis. Kč, což umožňuje i nadále financovat nákupy a úhrady faktur za výkony pro stavbu. Rada požádala p. Masaříkovou, aby na příští setkání připravila přehled veškerých nákladů proinvestovaných v této akci od jejího počátku.

Vít Žilinský předal radě informace o pokračující stavbě sociálního zázemí; na stavbě byly již provedeny všechny rozvody sítí a ukončeny vnitřní omítky. Je zakoupena většina dalšího materiálu pro pokračování prací a v současné době probíhají dodělávky obkladů v jednotlivých místnostech. Práce se pohnuly významně kupředu zejména díky dobrovolníkům z Brnova. Předpoklad zprovoznění první části stavby (garáž, záchodky a příslušenství) do konce letošního roku se jeví jako reálný.

Členové rady vyslechli krátkou informaci varhaníka p. B. Kratochvíla ohledně zamýšlené rekonstrukce varhan ve farním kostele, která doplnila jeho článek o varhanách uveřejněný v posledním čísle časopisu Život farností. Po výměně názorů na rozsah rekonstrukce, výši nákladů na její pokrytí a srovnání se zkušenostmi z jiných farností dospěla rada k závěru, že již na příští setkání (v listopadu) by měla být připravena krátká zpráva jako výstup z jednání s kompetentním odborníkem (organologem), který závazně posoudí současný stav a rámcové řešení tohoto úkolu. Otec Pavel zajistí termín návštěvy a pozvání doc. Plachého, který je pověřen funkcí organologa pro olomouckou arcidiecézi, do naší farnosti.

zapsal V. Dřímál, sekretář (kráceno – pozn. redakce)

Medžugorje

postřehy mladých poutníků

volné pokračování ze strany 1

Letos jsem opět navštívil poutní místo Medžugorje. Byl jsem tam již po páté. Každý rok je pro mě něčím novým.

Ať jsou to poutníci, kteří s námi cestují; počasí, které nás pokaždé překvapí svou originalitou; ubytování, jehož místo je někdy podobné sázce v loterii, taky nikdy nevíte, co vám padne. Ale hlavně jsou to přednášky, svědectví, promluvy, všechno, co mi pomáhá pochopit víru a mě samotného. Každý rok slyším něco nového. A vůbec mi nevádí, i když uslyším přednášku nebo svědectví vizionářů každý rok znovu a znovu. Panna Maria nás miluje jako dobrá matka.

A jako dobrá matka nám stále dokolečka opakuje jedno a to samé. Protože my jsme jako děti, které sice slyší, ale brzy zapominají. Když se podívám na sebe, tak vím, že její prosbu, abychom se stále modlili, hlavně růženec každý den, neplním a zapominám na to. Výmluvy, jako nemám čas, nestíhám, nezvládám, jsou všem známé. Matka nám říká, že když si můžeme udělat čas pro své přátele a návštěvy, proč ne pro jejího syna Ježíše. On má být náš nejlepší přítel, tak proč si na něho neudělat čas. Bratři a sestry, je toho spousta, co bychom se mohli dovědět, poznat sami sebe, najít cestu, kterou hledáme, dostat odpovědi na naše otázky. Možná jsou mezi námi takoví, kteří si myslí, že nic z toho nepotřebují. Nepotřebují modlit se každý den, postit se dvakrát do týdne, dávat almužnu, dělat dobré skutky či posílit svou víru ve společenství. Možná ano, možná ne, to nevím. Jedno však vím, že toto vše máte možnost, bratři a sestry, aspoň „jednou“ v roce zažít v Medžugorji. Tam máte možnost se modlit každý den, postit se ve středu a v pátek nebo celý týden, máte možnost pomoci druhým, když potřebují. A také se můžete zastavit a ztišit. Naslouchat Bohu, co vám, co nám říká.

A tak vás, drazí mladí, vyzývám, nebo ještě lépe zvu na další festival mládeže v Medžugorji 2008. Nikoho tam do

ničeho nenuť, všichni jsou svobodní, tak jak nás stvořil Bůh. Nevěříte? Věřte a přijďte se podívat.

S pozdravem a nadějí dalšího setkání s vámi v Medžugorji, poutník Richard.

Na tomto místě jsem si uvědomila, že v modlitbě sv. růžence je mnoho síly, energie, radosti a lásky. Když jsme jeli tam i zpět, tak jsem pokaždé při začátku 1. desátku usnu-

la. Spalo se mi ale vždy krásně, protože jsem usínala s modlitbou na rtech. Panna Maria mi dala milost klidného, osvěžujícího spánku. Taky jsem poprvé za celý život naživo viděla tolik věřících mladých lidí shromážděných na jednom místě. I když se v Medžu vyskytovalo mnoho jazyků a národností a jeden druhému nerozuměl, tak já jsem na vlastní kůži pocítila tu jedinou, opravdovou, bezmeznou lásku, která nás všechny spojovala. Kdo jste ještě nenavštívili toto úžasné místo, tak seberte odvahu a příští rok na viděnou v Medžugorji.

Veronika M.

Letos jsem jela do Medžugorje podruhé, takže jsem už věděla, do čeho jdu. Užila jsem si den u moře a na zpáteční cestě i u vodopádů, ale nic se nevyrovná tomu, co jsem zažila

v Medžu. Program byl tak pestrý, až jsem se bála, že to bude pro mne duchovně náročné. Ale s pomocí Boží jsem všechno zvládla. Program nabízel dopolední a odpolední zajímavé přednášky, k večeru modlitbu růžence, mši a adoraci, převážně už potmě. Těším se už na další rok, až zase

budu povzbuzena tím, že je na celém světě tolik mladých lidí, kteří věří v to, co já – v Boha.

Mája Ž.

Na festivalu mládeže v Medžugorji jsem velmi ocenila možnost ztišení se v modlitbě a obrácení se k Pánu se všemi svými těžkostmi. Tato pouť mi také velmi pomohla k prohloubení vztahu k Panně Marii a uvědomění si, že Ona je mou největší přímluvkyní u Krista. Také mě velmi oslovila svědectví lidí o tom, jak Bůh mocně zasáhl v jejich životech. Nejvíce mě zasáhla věta jedné mladé ženy z Cenakola, kdy řekla: „Dokud se ty nezamiluješ do Boha, nebudeš schopna se zamilovat do muže a být dobrou manželkou.“

Kamila Adamcová

Rozhovor

Otče Petře, představte se, prosím, našim farníkům, odkud pocházíte a jaká byla vaše cesta ke kněžství?

Nejprve bych všechny farníky ze srdce pozdravil, neboť především k nim jsem byl sem poslán, a mám také na mysli ty, kteří náleží do farností, i když nepraktikují svou víru veřejně jako my. Vždyť Pán Ježíš přišel také kvůli takovým a vyhledával hříšníky a slabé, aby našli Jeho pokoj. Já pocházím z Moravské Třebové, která je kousek od Koclířova, kam občas někteří z vás jezdí na duchovní obnovy. Už nejsem žádný čerstvě vyjitý školák, který nikdy nepracoval v zaměstnání, protože jsem se pro kněžství rozhodl až později. Byl jsem normální kluk, který pochází z věřící a praktikující katolické rodiny. Od malička jsem ministroval, ale v té době a v tom městě jsem byl několik let třeba jediný ministrant. Náboženství mě učila tajně v klášteře řeholní sestra, protože do náboženství jsem byl přihlášený jediný v celém městě, tak žádné náboženství ve škole nebylo. Po základce jsem byl na střední škole v Brně, kde jsem bydlel čtyři roky na internátě, pak jsem studoval pět let fyzikální chemii na vysoké škole v Pardubicích. Pak jsem normálně pracoval, především v Brně a ve Svitavách, asi sedm let. Ale přitom jsem dálkově studoval teologii v Olomouci. Studoval jsem ji ze zájmu, a i když v pozadí byl jemně slyšet hlas Boží pro kněžství, já jsem před tím hlasem utíkal a nechtěl si přiznat, že Bůh volá zrovna mě do této služby. Měl jsem své životní plány jako většina mladých a začal je realizovat, ale ten Boží hlas mě stále pronásledoval a neměl jsem stále pokoj, a v ničem a v nikom jsem nenalézal to pravé naplnění. A čím více mě kněží nebo jiní lidé naznačovali, že jsem asi povolán ke kněžství, tím více jsem před tím utíkal. Ale nakonec jsem kapituloval pod Božím „svatým nátlakem“ nepokoje a zvolil si tuto cestu. Asi k tomu přispěla svými modlitbami má teta, která je řádovou sestrou v Kroměříži, ale největší část života prožila nedaleko v Choryni. Takže jsem si někdy připadal jak sv. Augustin, a mé kněžské povolání je pro mě samotného tajemstvím a záhadou. Proč zrovna já, když jsem úplně normální chlap a nikdy jsem se necítil hodný kněžství. Chci tedy stát nohama na zemi, praktikovat duchovní realismus a růst v pokoře před tajemstvím povolání i života.

Kde jste zatím působil jako jáhen a kněz? Co pro vás tato farnost znamenala?

Protože jsem při vstupu do semináře měl již hotovou teologickou fakultu, tak jsem byl v semináři jen jeden rok a má další formace probíhala v pastoraci v terénu, po farách. Pro kněžské svěcení se totiž vyžaduje minimálně 4letá řádná formace. Během roku v semináři jsem si dodělal ještě nějaké zkoušky pro kněžství, abych to zakončil státními zkouškami pro obor úplné katolické teologie, pak jsem dělal jeden rok pastoračního asistenta na Slovácku v Bánově, pak jsem byl svěcený na jáhna na Velehradě spolu s těmi,

kteří studovali v Římě, a byl jsem jeden rok jáhnem v Otrokovicích. Poslední rok formace jsem byl jáhnem ve Valašských Kloboukách a byl vysvěcen na kněze v Olomouci v roce 2006, ale v Kloboukách jsem zůstal ještě další rok jako kaplan. Během mého působení v terénu se mi nejvíce líbilo ve Valašských Kloboukách, pak v Bánově a nejméně v Otrokovicích. Asi spíše inklinuji k vesnickým obcím a malým městům, kde nejsou lidé tak složití jako ve městech, a jsou úplně obyčejní. Strašně rád vzpomínám na dva roky strávené ve Valašských Kloboukách, to je pro kněze něco jako „kněžské nebe na zemi“. Lidé tam jsou asi namíchaní s lidmi ze Slovácka a Slovenska, jsou velmi svorní a srdeční, prostě jedna rodina. Mnoho jsem chodil do rodin a i takto poznával farní rodinu. Lidé tam prožívají víru jako součást každodenního života, proto mi mentalita lidí z jižního Valaška a Slovácka přirostla k srdci. Duchovní tam tvoří podstatnou a neodmyslitelnou součást společenského života.

Jaké máte první dojmy a zážitky z naší farnosti

Protože jsem starší, tak jsem měl takové tajné přání, kterému jsem však dával šanci maximálně do 25%, že bych třeba mohl jít už na samostatné místo do farnosti. Také jsem věděl, že Valašským Kloboukám se už asi málokterá farnost vyrovná. Proto jsem přicházel do vaší farnosti jako realista s určitými předpoklady. Jsem tu nový, tak teprve začínám poznávat farnost a vás farníky. Všechno je to jako v dalších oblastech života, o lidech. A tak pokud je také vůle se vzájemně poznat i ze strany farníků, tak je nutné spolu komunikovat a setkávat se. A tím nemyslím jen duchovní setkání při veřejné bohopoctě. Boží Syn přijal lidství, aby se nám přiblížil a skrze lidství nás také přiváděl k božství. Proto i my musíme umět srdečně a laskavě komunikovat na lidské úrovni, abychom se dokázali i vzájemně duchovně obohacovat z přijatého bohatství milosti. V Kloboukách jsme se s panem farářem ve všem spravedlivě střídali, a tak jsem měl možnost poznat i více lidí, se kterými kněz přichází do kontaktu při řádné pastorační práci, ať už to byly návštěvy nemocných, pohřby, první svaté přijímání nebo mše svaté v určitém místě a čase. I tak má duchovní šanci více poznat farníky a oni jeho, budovat a upevňovat vztahy. Proti Kloboukům jsou zde ve větším městě lidé více složití, což se odráží i v prožívání víry. Ve větších městech lidé nejprve několikrát dokola obcházejí víru a její praktický život rozumovým zdůvodňováním, bilancováním o její užitečnosti pro sebe. Nesložité lidi v menších městech a na vesnici, kde víra je více propojena s obyčejným životem, prostě věří a modlí se, a pak mohou zakoušet rychleji ovoce z víry. V Kloboukách se udělovalo více svátostí a skoro každé uzavírané manželství šlo přes kostel, zde je velmi málo církevních svateb. Udělovalo se více sv. smíření, ale lidé byli disciplinovaní i s ohledem na kněze. Např. před prvním pátkem začali více chodit ke zpovědi už od pondělka, aby na první pátek nebyl nával a všichni se po stejných dávkách vystřídali. Zde mě připadá, že během týdne mnoho lidí ke zpovědi nechodí, i když tam sedíme pro ně, ale pak se to

neúměrně nahrne v pátek, hlavně na první pátek. Také zde přichází do zpovědnice více lidí s psychickými problémy nebo ti, kteří nerozlišují a někdy nutně chtějí spojovat sv. zpověď s duchovním rozhovorem, ale mnohdy je to těžší realizovat, když na zpověď čekají další kajcníci. Ale toto všechno patrně přináší charakter většího města. Každá farnost je jiná a něčím specifická, jako i farníci jsou rozdílní a samozřejmě i kněží. Tak to jsou jen některé počáteční postřehy z nového působiště ve srovnání s předchozím místem. A tak bych chtěl sobě i vám přát, aby mezi námi byla rozumná a laskavá vstřícnost, dobropřejnost a především láska. Abych Vám mohl být jako kněz užitečný a vedl Vás k Bohu a ke spáse duší.

otázky kladl o. Pavel

Charitní den pro farnost

V neděli 23. září 2007 bude Charita VM pořádat v kostele Nanebevzetí Panny Marie ve Valašském Meziříčí „Den pro farnost“. Tento den by si Charita ráda s farníky připomněla svátek svatého Vincence z Paula (27. září), který se svým jednáním a působením stal moderním zakladatelem charitativní péče.

Zváni jsou všichni malí i velcí, kteří se chtějí blíže seznámit s činností organizace, zakousnout něco dobrého na zub, pobavit se a vyzkoušet mnoho dalších věcí.

Program je plánovaný po mši svaté, která začne v 8 hodin. Podle počasí budou na faře nebo ve dvoře připraveny informativní panely o charitních zařízeních, u kterých bude přítomen alespoň jeden zástupce služby, který rád doplní vaše otázky. Při příjemném povídání můžete ochutnat „specialitky“ našich kuchařek a nechat děti pobavit se v koutku, kde pro ně bude připravena zábavná činnost.

Přijďte všichni, moc se na Vás těšíme!

Veronika Šafferová

Pozvání pro tebe

Jsme skautky a světlušky ze 7. oddílu a zveme mezi sebou i tebe – jsi-li děvče ve věku 7–14 let a máš-li chuť poznat nejen nové kamarádky, ale také nové věci, zažít společné výpravy, výlety, letní tábory a jiné akce, můžeš se mezi nás zapojit. Přijď v úterý v 16 hodin do skautské klubovny na faře. Těšíme se i na tebe.

Svatost manželství přijali

Valašské Meziříčí

František Lev Mária Hanzlovičová
Příční 493/7 Galanta, čtvrť SNP 998/23, SR

Miroslav Pisklák Jana Surových
Poličná 361 Zdeňka Fibicha 1202

Křest přijali

Lešná

Ivana Marie Holeňová
Roman Guráš

Valašské Meziříčí

Klára Vošutová
Adam Kurtin
Hana Marie Vančurová
Agata Křenková

Tereza Tobolová
Adéla Pohunková
Jiří Vičan

Na konec své pozemské cesty došli

Valašské Meziříčí

Jaroslav Kuchařík *11. 3. 1923 +31. 7. 2007, Čajkovského 622
Josef Dubanský *8. 8. 1928 +2. 8. 2007, Na Šištotě 720
Barbora Zetková *27. 11. 1905 +4. 8. 2007, Hrachovec 20
Drahomíra Petříková *29. 9. 1927 +5. 8. 2007, Fügnerova 16
Božena Starůstková *4. 5. 1913 +7. 8. 2007, Krhová 391
Marie Dubanská *13. 6. 1945 +9. 8. 2007, Na Šištotě 720
Milada Novotná *7. 12. 1923 +15. 8. 2007, Švabinského 663
Oldřich Čech *27. 3. 1930 +16. 8. 2007, Vidče 130
Josefa Zimáková *23. 5. 1916 +19. 8. 2007, DD Podlesí
Rostislav Bača *4. 12. 1959 +17. 8. 2007, Jarcová 118
Jiří Krumpholz *15. 9. 1931 +26. 8. 2007, J. K. Tyla 5
Alois Voštiňák *18. 3. 1958 +25. 8. 2007, Zašovská 776

Branky

Bohumír Plesník *8. 11. 1941 +6. 8. 2007, VM, Luční 1153

Mariánské informace

- Tradiční mariánská konference Fatimského apoštolátu se koná ve dnech 4.–7. října 2007 v ČM Fatimě Kočlívov. V sobotu 6. října 2007 pojedou autobus, na který je nutné se včas přihlásit.
- 5. října 2007 v první pátek v říjnu je celosvětový den modliteb Fatimského apoštolátu za ochranu života – toho zatím nenarozeného, ale i za ochranu lidí starých a nemocných. Využijme této příležitosti a připojme se k této iniciativě.
- Poslední letošní oblastní setkání Fatimského apoštolátu je plánováno na úterý 23. října 2007. Završíme jím rok 90. výročí zjevení Panny Marie ve Fatimě.

Václav Chládek

Život farností číslo 9, ročník XIV

Vydává: Římskokatolická farnost, Křížkovského 60/8, 757 01 Valašské Meziříčí, redakce: Mgr. P. Pavel Stefan, Ing. Hynek Vančura, Mgr. Jiří Dřímál, Ing. Michal Perutka, Jiří Mohelník. Své příspěvky, podněty či připomínky zasílejte elektronickou poštou na adresu zf.vm@abidesign.cz nebo osobně odevzdejte na faře. Sazba a grafická úprava: Abidesign.

Toto číslo vychází 22. září 2007.

<http://zivotfarnosti.hyperlink.cz>